

ство, образъ, който не трепва и отъ най-голѣма опасностъ. Мощната му величава поза, въ която той държи съ дѣсната си ржка ятагана отъ ножницата на силяха и пушката въ лѣвата, издава смѣлостъ и готовностъ за бой. Побуждението му за борба иде предимно отвътре, отъ неговия борчески и гордъ темпераментъ, който не се прекланя предъ никаква властъ. Вдѣхновенъ отъ идеала за народна свобода, той не може да търпи позорния яремъ и още двадесетъ годишенъ почва своя бунтовнически животъ, — да отмъщава за своитѣ пострадали родители и братя; а подъ влиянието на Раковски, той замисля своя голѣмъ планъ да развѣе революционното знаме, за да се принесе саможертва за своя поробенъ народъ.

II. Детски и юношески години на Хаджи Димитъръ.

Хаджи Димитъръ Асеновъ е родомъ отъ Сливенъ, въ чиито балкански дебри хайдутството е вирѣло едва ли не презъ цѣлото ни петвѣковно робство подъ турцитѣ. Прозвището „Асеновъ“, що е носѣлъ, не ще да е случайно. Въ планинската клисура на Асеновската рѣка, която протича въ широко пѣсчливо корито презъ Сливенъ, се намиратъ останки отъ сръдневѣковната крепостъ Асеновецъ, съ която именно може да се обясни и произходътъ на Хаджи Димитровия родъ. Селището Асеновецъ било основано отъ свѣтски и духовни заселници отъ болярски родове, които намѣрили тамъ убѣжище и които, следъ разорението на крепостта отъ турцитѣ, се установили въ Сливенъ, въ махалата Клуцохоръ, на дѣсния брѣгъ на Асеновската рѣка. Единъ отъ тия болярски заселници ще да е билъ и дѣдото на Хаджи Димитъръ — Кръстю. Следъ задомиането му въ Сливенъ, той ималъ трима сина: Стоянъ, Добри и Никола — последниятъ бащата на Хаджи Димитъръ. Чичовцитѣ на героя — Стоянъ и Добри Кръстеви — били хайдушки воеводи по Стара-планина и по кориитѣ и селата на р. Тунджа. Самата сестра на Хаджи Димитъръ, Тяна, разказва за тѣхнитѣ подвизи и за тѣхнитѣ мечкарски шишинета, които на времето били добре известни дори и на ямболския аенинъ и на мѣстнитѣ султани отъ селата Есирлий и Черкешлий. Майката на Хаджи Димитъръ се казвала Марина Пенкова, родомъ сжщо отъ Клуцохоръ (Сливенъ), чийто втори баща билъ нѣкой си Сжби или Сжботинъ. Последниятъ пѣкъ ималъ братъ Желѣзко Палабоюка, който, подобно на Стоянъ и Добри Кръстеви, се славѣлъ като воевода на хайдушка дружина по сливенския балканъ.